

O ÎNTĂLNIRE NEAȘTEPTATĂ

Tocmai ajunsesem la Cluj, mă plimbam pe Bulevardul Eroilor și mă gândeam să intru un pic la librărie, la Book Corner, când m-am simțit trăsă de mână, știu, nu e o metodă prea elegantă de a opri pe cineva pe stradă, totuși, m-am întors. Era Olguța, eroina din cărțile lui Alex (Moldovan) cu care urma să mă întâlnesc în

aceeași după-amiază la o bere. Am recunoscut-o imediat, de altfel Olguța e ușor de recunoscut după ce citești cărțile, chiar dacă ea ar vrea să treacă uneori neobservată. Mi-a spus direct, fără nicio introducere: „Să știi că mi-a plăcut!” Ce ți-a plăcut? am întrebat eu mirată. „Cum ce? Revista Ordinul Povestitorilor. Ultimul număr a ajuns deja la mine. Deși unele dintre cazuri le-aș fi rezolvat cu totul altfel!” a mai adăugat ea nemulțumită, însă Olguța pare mereu nemulțumită de ceva. A tăcut și mi-a zâmbit misterios. „Ai un pic de timp?” m-a întrebat într-un târziu. Aveam, însă trebuia să mă întâlnesc cu Alex. „Lasă-l pe Alex, e ocupat acum! Trebuie să scrie următoarea carte despre MINE!” Tipic pentru Olguța. M-a luat de mână și m-a dus la o cafea din apropiere unde se auzea o muzică de jazz în surdina. „Faci cinste, nu-i așa?” a presupus ea corect, doar nu te întâlnești cu Olguța în fiecare zi, așa că și-a comandat o sofisticată ciocolată caldă cu mentă, cea mai

scumpă din meniu, din care a luat o gură cu un mic oftat de plăcere. „Așadar cazurile... din revistă!” și-a reluat ea ideea. „Unii dintre copii au fost ingenioși și apreciez munca lor, însă pentru mine toate cazurile ar fi fost floare la ureche. Ce mare lucru să descoperi un hoț de prăjituri? Sau să afli cine a furat toată mâncarea de la Mega Image? Apropo, ce-i aia Mega Image?! La Cluj, nu cred că există un astfel de magazin...” Am trecut peste asta. „În plus, copiii au avut mari probleme cu animalele, foarte multe animale dispărute! E ciudat. Pe Gugușuț de la Sibiu l-am cunoscut și eu. Personal. Așa cum îl cunosc și pe băiatul din Cluj care a găsit puțul de veveriță... e vecinul meu! Însă cum să dispară o broască-țețoasă care se deplasează cu un metru pe oră?! Mda, foarte ciudat!” Tot nu înțelegeam ce o nemulțumea, de fapt, pe Olguța, iar ea o dădea înainte cu cazurile. „Ce copil iresponsabil, să-și piardă frățiorul mai mic! Sau fata cu colierul... păi eu l-aș fi găsit într-o jumătate de oră!” Olguța, care e problema ta? am întrerupt-o eu pentru că vorbea foarte mult și începuse să mă obosească. A tăcut gânditoare. „Nu, n-am nicio problemă. De fapt, cred că sunt un pic invidioasă... toți copiii care au scris în revistă sunt foarte talentați. Cred că ar fi bine să mă apuc și eu de scris, că dacă mă bazez numai pe Alex nu ajung prea departe. Hm, ce părere ai?” Dragi copii, Olguța vă felicită și vă transmite salutări.

Cu drag,
Adina

ECHIPA REDACȚIONALĂ

Coordonator

Adina Popescu

Graphic design

Alexandru Daș, Eugenia Ilieș

Contact

ordinulpovestitorilor@editura-art.ro

Marketing

Marcia Marin

Redactor

Ioana Vilcu

DTP

Vasile Ardeleanu

Ilustrație copertă

Ilinca Maria Ioniță

Erată: Ilustrația copertei din numărul 11 a fost realizată de Horia Badea

ISSN: 2457-2055

Editura Arthur este parte a Grupului Editorial ART.

Comenzi

tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;

fax: (021) 369.31.99

Pentru comenzi online accesați: www.editura-arthur.ro

POVEȘTI DE CARTIER

– cu crimă și mister –

MAEȘTRII POVEȘTITORI

Alex Modovan	
„Nu mă adresez de sus copiilor și nu încerc să le vând gogoși”	6

UCENICII SCRITORII

Mircea Purcar	
<i>Nino-nino</i>	12
Denis Bogdan Teodorescu	
<i>Misterul din poiana mentolată</i>	15
Matei Marius Someșan	
<i>Enigma vie</i>	17
Alexia Ciobănuț	
<i>Eu, ea și cartierul Hipodrom</i>	19
Alexia Maria Dinu	
<i>Misterul colierului dispărut</i>	21
Darius Munteanu	
<i>Disparația consulului</i>	23
Ana-Maria Popa-Lazăr	
<i>Hoțul de prăjituri</i>	25
Ioan Alexandru Bora	
<i>Aristotel a dispărut!</i>	27
Maria Ciucu	
<i>O misterioasă crimă nocturnă</i>	29

Laura Alexia Năstase	
<i>Cheile rătăcitoare</i>	32
Daria Alexandru	
<i>Un detectiv și jumătate</i>	35
Daria Pop	
<i>O aventură cu pisici</i>	37
David Ionescu	
<i>Proiectul dispărut</i>	40
Larisa Maria Gidei	
<i>Bănuța de lectură</i>	42
Rareș Rotariu	
<i>Hoții de vite</i>	44
Ilinca Popa	
<i>Miss Mystery și misteriosul caz al Trișorului</i>	47
Mara Panaitescu	
<i>Un pisoi și trei sferturi</i>	49
Ruxandra Teona Butnar	
<i>Albumul nu prea alb...</i>	51
Sofia Maria Similie	
<i>Cazul de pe scara blocului</i>	53
Sonia Ciulineț	
<i>Cazul dispariției mâncării de la Mega Image</i>	56
Teodora Mateescu	
<i>Misterul de la fereastra mea</i>	59

ATELIERUL DE POVEȘTI

Povești reciclate

Viviana Pantazică
Timpul de a spune povești 62

Fabulatoriu

Gabriel Cărtărescu
Băieții și găinile lui Moș Gerilă 65

Stiluri și stilouri

Rami-Mihai Cristescu
E4 68

Au ilustrat pentru acest număr:

Alexandra Maria Bob Stanciu, Alexia Ciobănuț,
Irina Maria Drăghia, Clara Gheorghe,
Maria Iosana Ghilea, Sofia Mincă-Borțun,
Laura Alexia Năstae

Invitată specială:

Delia Calancia

MAESTRII POVESTITORI

„NU MĂ ADRESEZ DE SUS COPIILOR ȘI NU ÎNCERC SĂ LE VÂND GOGOȘI“

– un interviu cu Alex Moldovan –

Cine este, de fapt, Olguța? Cum ai cunoscut-o?

E o poveste veche, de demult, ale cărei origini se pierd în negurile timpului, de când se potcovea puricele la un picior cu nouăzeci și nouă de oca de fier și s-arunca în slava cerului de ne aducea povești. Chill, glumesc. Olguța e un personaj pe care l-am creat imediat ce am decis să particip la ediția din 2014 a concursul de manuscrise al Editurii Arthur. Aveam șansa nesperată de a publica o carte pentru copii în România într-un moment în care lucrul ăsta era o raritate sau un vis frumos. Pentru cine nu știe, până acum vreo zece ani editurile evitau să publice autori români contemporani. De ce? Habar n-am, probabil că nu-i considerau suficient de buni sau de vandabili sau de frumoși precum cei din afară, ale căror traduceri dominau piața. Am scris cartea, am trimis-o la editură și m-am pus pe așteptat. După o vreme, s-au publicat rezultatele concursului. Partea proastă, ca să folosesc jargonul propriului meu personaj, a fost că n-am câștigat marele trofeu și nici măcar premiile mai mici, de la competiția pe categorii de vârstă. Partea bună a fost că cei de la editură au decis într-un final că Olguța merită publicată. Așa că, după un mic ocol, cartea a ajuns la cititori, iar eu am ajuns deja la cel de-al treilea volum al seriei.

De ce este Olguța mai specială decât alte personaje din cărțile pentru copii? Și mai ales de ce ai ales drept personaj principal o fată? Cum ai reușit să intri în pielea ei?

Olguța e un personaj coborât din stradă, cu părți bune și părți rele, așa cum sunt de fapt oamenii în

viața reală. Nu cred în personajele schițate în alb-negru, în ticăloșii absoluți și în eroii care obosesc de la prea mult bine făcut. Ba chiar încerc să le transmit ideea asta și copiilor cu care discut la diverse întâlniri, sfătuindu-i să evite pe cât pot cărțile cu personaje schematice, caricaturale. Olguța e, în același timp, și un personaj ieșit din comun. Are o inteligență peste medie și trece într-un weekend prin mai multe aventuri decât am trecut unii dintre noi într-o viață. Cineva s-ar putea întreba în ce măsură e un personaj credibil, dacă nu e cumva prea matură pentru vârsta ei. Răspunsul meu ar fi că da, e mai matură decât o fetiță tipică de vârsta ei. Dar e credibilă în limitele impuse de cadrul literar sau ficțional în care ea trăiește și în limitele propriei noastre disponibilități de a crede în ea.

Pe de altă parte, trebuie să recunoașteți că o carte cu personaje și întâmplări *average* ar fi fost teribil de plictisitoare. Am spus-o și o repet: există un lucru mai rău decât o carte proastă, iar acela e o carte plictisitoare. E nevoie de ceva care să-ți provoace curiozitatea și să-ți țină atenția trează. În cazul meu, acel ceva a constat în exagerarea unor calități sau în condensarea unei cantități neverosimile de aventuri pe metru pătrat sau ceas din viață. Asta e și unul dintre motivele pentru care îmi place să scriu literatură pentru copii: faptul că pot să-mi fac de cap, pentru că aici exagerările nu sunt doar necesare, ci chiar bine-venite.

Să îmi aleg ca personaj o fată, care mai și vorbește la persoana întâi, a fost o provocare pe care mi-am asumat-o aproape instinctiv. Știu cum gândește un băiat de vârsta aia, am fost acolo și îmi amintesc perfect, așa că am încercat să schimb perspectiva și să încerc altceva. Apoi, e limpede pentru toată lumea că literatura pentru copii de la noi are nevoie de personaje feminine puternice și sper că am reușit să ofer unul. Recunosc că nu m-am gândit la aspectul asta chiar de la început, dar, în momentul în care am conștientizat nevoia asta, presiunea a mai crescut puțin.

În fine, unul dintre motivele pentru care am reușit să intru în pielea personajului a fost acela că Olguța sunt și eu, în sensul că mă regăsesc într-o parte dintre părerile și ideile ei (crește) despre viață. Cred sincer că o parte din mine s-a oprit din creștere pe la vârsta de 13-14 ani și poate de aceea mi-e destul de ușor să discut și să privesc lucrurile din punctul de vedere al cuiva care chiar are vârsta asta biologică. Și nu exagerez decât puțin când spun asta.

Ce cărți citeai când erai copil? Îți plăceau cărțile polițiste? Te-ai jucat de-a detectivul, ai încercat să rezolvi vreun caz?

Ca cititor, am avut parte de un meniu cu de toate. Citeam de-a valma cam tot ce-mi pica în mână, ceea ce a fost un mare câștig. Probabil că, dacă un adult responsabil s-ar fi implicat în selecția cărților, ar fi

stricat totul. Îmi plăcea sigur literatura pentru copii, printre autorii mei preferații numărându-se Mark Twain, Mircea Sintimbreanu, Jules Verne, dar și *1001 de nopți*, în varianta necenzurată, care pe atunci trecea drept carte pentru cei mici. Am gustat mai apoi și câteva dintre hiturile momentului, cărți pentru oameni mari care erau pe atunci la modă, gen *Shogun*, *Magicianul*, cărți de-ale lui Sven Hassel, cu alte cuvinte cărți pe care le-am putea considera, după orice standarde, nepotrivite pentru vârsta mea de atunci. Acestor lecturi le datorez probabil faptul că nu m-am plictisit niciodată de citit.

Eram înnebunit, sigur, și după cărțile de aventuri, iar pe cele cu detectivi/aventuri/polițiste le reciteam până la dispariția lor fizică. Devoram cărți din colecția Enigma, îmi plăcea la nebunie de Sherlock Holmes, romanele Agathe Christie și ale câtorva autori români mai obscuri, dar peste care dădusem din întâmplare și cred că astea sunt cărțile care au lăsat impresia cea mai puternică asupra mea. Probabil că nu vom fi niciodată suficient de conștienți de măsura în care suntem îndatorați lecturilor din prima parte a vieții.

Cum se scrie o carte cu suspans și plină de mister? Cum îl ții pe cititor cu sufletul la gură, nerăbdător să întoarcă pagina? Există vreo rețetă?

Maeștrii povestitori

Există, sigur, zeci de rețete pe care încearcă să le aplice, adică să le copieze, toți cei care își doresc succesul. Din păcate – sau, mai bine zis, din ferire – ele nu înseamnă nimic în sine. Cu toții avem acasă nu doar o carte de bucate, ci și acces la majoritatea rețetelor create vreodată în lume, dar asta nu ne transformă pe toți în *chef*-i. Ține de talentul și de inteligența scriitorului să combine ingredientele într-un fel care să-l deosebească de ceilalți scriitori sau să-l facă plăcut.

Am pornit de la ideea că vreau să scriu niște cărți pe care mi-ar fi plăcut și mie să le citesc atunci când eram la vârsta actualului meu public. Rețeta mea are câteva elemente clare: umor, acțiune, vorbărie cât mai puțină și multă, foarte multă sinceritate. Nu mă adresez de sus copiilor și nu încerc să le vând gogoși. Sunt destui care fac asta, la noi și aiurea. Am încercat să elimin timpii morți, părțile potențial plictisitoare, am limitat cât de mult am putut descrierile și am tăiat capitolele până la un număr rezonabil de pagini. M-am gândit tot timpul la cititori, la capacitatea lor de concentrare tot mai redusă, provocată, sunt convins, de tipul de societate și de mediu în care trăiesc. Sigur, putem discuta la nesfârșit în ce măsură asta poate fi considerat un compromis, dar adevărul e că vreau să-mi fie citite cărțile. Iar asta cu atât mai mult cu cât mă adresez unui public tânăr, cu mintea în formare, care e, deloc întâmplător, cel mai formidabil public din lume.

Ce sfaturi le dai copiilor care vor să fie „detectivi” în viața de zi cu zi? Le trebuie niște calități speciale?

Cred că au nevoie de un acut simț al observației, de inteligență și de noroc. Ca să nu fie prinși.

Și ce sfaturi le dai copiilor care vor să devină scriitori?

Un sfat care poate părea super banal, plictisitor: să citească. Mult, divers și nepotrivit. Să nu aștepte listele școlare, de fapt, să nu aștepte. Punct. Să caute. Nu există niciun mare scriitor care să nu fi fost, în același timp, și un mare cititor. E aproape imposibil. Sigur, talent (geniu!), inspirație, muncă – sunt ingrediente care nu pot lipsi din dotarea cuiva care vrea să facă jobul ăsta pe bune. Dar punctul de plecare, școala cea mai bună, e lectura. E și calea cea mai bună de a învăța de la autorii tăi preferați, de la maeștri. Pentru asta, sigur, trebuie să practici o lectură conștientă, adică să fii atent mereu la detalii tehnice pe care să le folosești la rândul tău în scris: tehnici narrative, elemente de construcție a poveștii, felul în care își creionează un autor personajele pentru a fi credibile. Faptul că îți profesionalizezi într-un fel lectura nu e neapărat benefic, mai ales dacă îți place să citești pur și simplu, pentru că asta îți răpește plăcerea pură pe care o simți ca cititor, dar e un preț mic.

Mi-e tot mai clar că ducem în spate o moștenire a cărților pe care le-am citit în perioada formatoare, iar aici mă refer nu doar la cititori, ci mai ales și la scriitori. Așa cum au spus-o deja oameni mai deștepți decât noi, cărțile se nasc din alte cărți. Învățăm să scriem citind, copiindu-i într-un fel pe cei care au făcut deja asta înaintea noastră. Deci e vital să citești cărți bune, fie că sunt potrivite sau nu vârstei. Și, nu, nu orice carte e bună. Unele sunt de-a dreptul nocive. Cum să te ferești de acestea din urmă, însă, ar putea face obiectul unei cărți separate.

A, mai am un sfat, pe care de obicei îl livrez sub forma unui banc *sec*. Știți care e diferența dintre un scriitor și cineva care nu e scriitor? Scriitorul scrie. Așa că scrieți, nu așteptați „momentul potrivit”, pentru că acesta nu există.

Te întâlneai deseori cu fanii Olguței. Care sunt cele mai frecvente întrebări pe care le primești din partea lor?

„Ce vă inspiră la scris?“, „Olguța există în realitate?“, „Când v-ați gândit să vă faceți scriitor?“, „Câți bani câștigați de pe urma cărților?“. Chestii de astea. Uneori, când întrebările se repetă la intervale prea scurte, se întâmplă să ofer răspunsuri diferite la aceeași întrebare. Dar nu fac un secret din asta, căci le spun și copiilor ce am făcut, transformându-i în complici.

Nu ești doar scriitor, ești și traducător, ai tradus, printre altele, seria Percy Jackson. Ce ai învățat din cărțile pe care le-ai tradus?

Limba română. Și engleza, desigur, dar în principal m-am izbit de o sumedenie de probleme pe

care altfel nu le-aș fi întâlnit. Munca de traducător a fost o excelentă ocazie de a pune în practică și a aprofunda cunoștințele de limba română. Traducerea e un exercițiu excelent pentru orice dorește să se apuce de scris. E relevant și faptul că în ultimii ani am tradus aproape exclusiv literatură pentru copii și adolescenți.

Ce se va întâmpla mai departe cu Olguța, ce aventuri o mai așteaptă? Câte cărți va avea această serie?

O să închei seria atunci când o să mă plictisesc de scris la ea, pentru că, aproape sigur, asta va coincide cu momentul în care și cei cărora li se adresează s-ar putea plictisi citind-o. Așa cum spuneam, volumul trei e deja scris, recitit și predat la editură, iar ilustrațiile sunt și ele gata, așa că sper să-l țin în mână la toamnă. Cu siguranță va exista un al patrulea volum, pentru că am lăsat multe lucruri nelămurite, iar

finalul e suficient de șocant ca să te facă să-ți dorești o continuare.

Pe de altă parte, mai am în lucru cinci sau șase alte cărți în diferite etape de finalizare. Sunt cărți diferite total de ce am publicat până acum. Mi-ar plăcea să mă pot concentra pe asta, pentru că țin la

ele la fel de mult ca la seria cu Olgața și îmi pun mari speranțe că vor fi cel puțin la fel de reușite. N-aș vrea să rămân cunoscut ca scriitorul unei singure cărți – nu că ar fi ceva în neregulă cu asta.

A consemnat Adina Popescu